

[Udenrigsministeren.]

diget to danske tolke, som de ministre, der deltag i rådsmøder, kender som særdeles kompetente. Jeg har selv i et brev i marts bedt det danske medlem af Kommissionen, Finn Gundelach, om personligt at se på denne sag, og jeg ved, at landbrugsministeren har protesteret over for Kommissionen mod denne forringelse.

Jeg vil ikke sige, at Kommissionen formelt har overtrådt gældende administrative regler ved denne afskedigelse, men regeringen vil ikke affinde sig med, at man ved en så usmidig administration som den, der her er tale om, forringer danske delegeredes mulighed for at få den tolkning, som de ganske enkelt har ret til. Hvis der er noget i vejen med de administrative forskrifter, må de ændres.

Når vi overtager formandskabet den 1. januar 1978, bliver problemet endnu mere påtrængende, end det er i øjeblikket. Derfor vil vi nu igen tage spørgsmålet op med Kommissionens formand, bl. a. når han kommer her til juni, men også inden selvfølgelig, og også med den kommissær, der er særlig ansvarlig for, at der kan blive gjort alt, hvad der er praktisk muligt for at imødekomme rimelige krav. Den nuværende ordning er ikke rimelig og ikke tilfredsstillende.

Dorte Bennedsen (S):

Jeg takker for ministerens svar. Jeg vil godt komme med nogle enkelte bemærkninger til det.

Ministeren sagde, at dansk bliver behandlet som et ligeværdigt sprog. Jeg ved godt, at det gør det officielt, men jeg må ud fra de erfaringer, jeg gennem 3½ år i Bruxelles som medlem af økonomisk og socialt udvalg har haft, sige, at det gør det ikke i praksis. I økonomisk og socialt udvalg er det simpelt hen et gennemført princip, at der kun tolkes til dansk ved plenarmøderne, men dér, hvor arbejdet virkelig foregår, nemlig i studiegrupperne, er der konsekvent aldrig dansk tolkning. Danskerne er den eneste nation, som må betjene sig af et fremmed sprog; de øvrige nationer er i stand til at tale deres eget sprog, ikke altid at lytte til det, men de kan dog tale det. Vi føler det overordentlig belastende som de eneste at skulle sidde i disse ofte ret svære forhandlinger og betjene os af fremmede sprog.

Men jeg hørte med interesse ministerens

svaret og tager det som et udtryk for, at ministeren, selv om jeg godt ved, at tolkningen er Kommissionens ansvar, på ny vil forhandle problemet med Kommissionen, således at vi kan få tilfredsstillende forhold på dette område.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Blot den lille bemærkning, at jeg sagde ikke, at dansk blev behandlet som ligeværdigt sprog; blev det det, havde vi ikke behøvet at stå her i dag nogen af os. Det er desværre tragedien, at det ikke bliver det, men det burde behandles som ligeværdigt sprog. Vi skal nok arbejde videre med problemet.

Nu må man ikke diskutere med præsidiemedlemmer, når man står på talerstolen, ellers ville jeg have sagt med fare for at udfordre præsidiet, at jeg er ikke ked af at få dette spørgsmål en gang imellem, indtil sagerne bliver i orden, for der bør sættes så meget fokus på, som der kan. Det er helt urimeligt, at det spørgsmål volder de kvaler, det volder.

Anden næstformand (Erlendsson):

Jeg forstod ikke den finte.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Det var ikke nogen finte.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Steen Folke* (VS) til ministeren for Grønland:

»Hvad agter ministeren at gøre for at sikre, at mineselskabet Greenex ikke gennem regnskabsmæssige manipulationer, bl. a. gennem afskrivninger, udskyder tidspunktet for betaling af overskudsafgift til Grønlands landsråd yderligere i flere år?«

(Spm. nr. 103).

Skriftlig begrundelse.

I løbet af mindre end 4 år har Greenex bjergværk i Marmorilik givet et overskud til selskabets – hovedsagelig canadiske – aktionærer, svarende til hele den oprindeligt investerede kapital på 333 mill. kr.

Efter dette tidspunkt var det meningen at selskabet skulle betale en overskudsafgift på 45 pct. af det løbende overskud til den grønlandske landskasse. Ministeriet skønnede oprindeligt, at der fra 1977 ville blive betalt over-